

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Divi Avrelii Avgvstini Hippon. Episcopi Meditationes, Soliloquia et Manuale

Augustinus, Aurelius

Coloniae Agrippinae, 1649

De miseria & fragilitate hominis, 2

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54885)

CAPVT II.

De miseria & fragilitate hominis.

1. **M**iser ego, quando poterit obliquitas mea tuæ rectitudini adæquari? Tu Domine diligis solitudinem, ego multitudinem: tu silentium, ego clamorem: tu veritatem, ego vanitatem: tu munditiam, ego immunditiam sequor. Quid plura Domine? Tu vere bonus, ego malus: tu pius, ego impius: tu sanctus, ego miser: tu justus, ego iniustus: Tu lux, ego cæcus: tu vita, ego mortuus: tu medicina, ego æger: tu gaudium, ego tristitia. Tu summa veritas, ego universa vanitas: ut omnis homo vivens. Heu quid igitur ô Creator dicam? Audi ô Creator. Creatura tua sum, jam perii: creatura tua sum, jam morior. Factura tua sum, jam ad nihilum redigor. Plasma tuum sum: Manus tuæ Domine fecerunt me, & plasmauerunt me: manus inquam illæ, quæ affixæ clavis sunt pro me. Opus manuum tuarum Domine ne despicias; vulnera manuum tuarum precor ut aspicias. Ecce in manibus tuis Domine Deus descripsisti me. Lege ipsam scripturam, & salva me. En ad te suspiro creatura tua: Creator es, recrea me. En ad te clamo factura tua. vita es, vivifica me. En ad te respicio tuum plasma: Plasmator es, restaura me. Parce mihi Domine, nihil enim sunt dies mei.

2. Quid est homo, ut possit alloqui Deum factorem suum? Parce mihi colloquenti tibi. Ignosce servo tuo, qui præsumit loqui tanto

Domino : Legem non habet necessitas. Dolor me compellit dicere : calamitas quam patior, cogit me exclamare : Ægrotus sum, ad medicum clamo : cæcus sum, ad lucem propero : mortuus sum, ad vitam suspiro. Tu es medicus, tu lux, tu vita : Iesu Nazarene, miserere mei, fili David miserere mei. Fons misericordiæ, audi, quid ad te clamat infirmus. Lux quæ transis, expecta cæcum, præbe ei manum, ut ad te veniat : & in lumine tuo videat lumen. Vita vivens, revoca mortuum. Quid sum ego, qui loquor tecum ? Væ mihi Domine, parce mihi Domine. Ego cadaver putridum, esca vermium, vas fœtidum, cibus ignium. Quid sum ego, qui loquor tecum ? Væ mihi Domine, parce mihi Domine. Infœlix ego homo. Homo, inquam, natus de muliere, brevi vivens tempore, repletus multis miseriis : homo (inquam) vanitati similis factus, comparatus jumentis insipientibus, & jam similis factus illis.

3. Quid iterum ego ? Abyssus tenebrosa, terra misera ; filius iræ, vas aptum in contumeliam : genitus per immunditiam, vivens in miseria, moriturus in angustia. Heu miser, quid sum ? quid futurus sum ? Vas sterquilini, concha putredinis, plenus fœtore & horrore : cæcus, pauper, nudus, plurimis necessitatibus subditus, & ignorans introitum & exitum meum, miser & mortalis. Cujus dies sicut umbra prætereunt, cujus vita sicut umbra lunatica evanescit, sicut flos in arbore crescit, & statim marcescit, nunc floret,
& sta-

& statim aret. Vita (inquam) mea, vita fragilis, vita caduca, vita quæ quanto magis crescit, tanto magis decrescit: quanto magis procedit, tanto magis ad mortem accedit. Vita fallax & umbratica, plena laqueis mortis. Nunc gaudeo, statim tristor; nunc vivo, statim morior; nunc felix appareo, semper miser; nunc rideo, jam fleo. Sicque omnia mutabilitati subjacent, ut mihi vix una hora in uno statu permaneat. Hinc timor, hinc tremor, hinc fames, hinc sitis, hinc calor, hinc frigus, hinc languor, inde dolor exuberat. Subsequitur his importuna mors, quæ mille modis quotidie miseros homines inopinate rapit. Hunc necat febribus, illum opprimit doloribus: hunc consumit fames, illum sitis extinguit: hunc suffocat aquis, illum interimit laqueo: illum perimit flammis, alium dentibus bestiarum ferocium vorat: hunc trucidat ferro, illum veneno corrumpit, alterum tantum repentino terrore miseram vitam finire compellit. Et nunc super hæc omnia magna miseria, quia cum nihil sit certius morte, ignorat tamen homo finem suum. Et cum stare putat, colliditur, & perit spes ejus. Nescit enim homo quando, vel ubi, vel quomodo morietur, & tamen certum est, quod eum mori oporteat.

4. Ecce, Domine, quam magna miseria hominis, in qua sum, nec timeo: quam grandis calamitas quam patior, nec doleo, & ad te non clamo. Clamabo, Domine, antequam transeam, si forte non transeam, sed in te meam.

neam. Dicam ergo, dicam miseriam meam: confitear, nec erubescam, ante te vilitatem meam. Adjuva me fortitudo mea, per quam sublevor: succurre virtus, per quam sustentor: veni lux, per quam video: appare gloria, per quam gaudeo: appare vita, in qua vivam, ô Domine Deus meus.

C A P V T III.

De admirabili lumine Dei.

I. **O** Lux quam videbat Tobias, quando oculis clausis docebat filium suum viam vitæ. Lux quam videbat Isaac interius, quando caligantibus oculis exterius filio futura narrabat. Lux (inquam) invisibilis, cui omnis abyssus humani cordis est visibilis. Lux quam Iacob videbat, quando sicut tu intus docebas, filiis exterius ventura prædicebat. Ecce tenebræ sunt super faciem abyssi mentis meæ, tu es lumen. Ecce caligo tenebrosa super aquas cordis mei, tu es veritas.

2. O Verbum, per quod facta sunt omnia, & sine quo factum est nihil! Verbum quod est ante omnia, & ante quod nihil. Verbum regens omnia, sine quo nihil sunt omnia. Verbum, quod dixisti in principio, fiat lux, & facta est lux. Dic etiam mihi, fiat lux, & facta sit lux; & videam lumen, & cognoscam quidquid non est lumen: quia sine te, mihi tenebræ lumen, & lumen tenebræ ponuntur. Et sic sine tua luce non est veritas. Adest error, adest vanitas; non est discretio, adest confusio: adest ignorantia, non est scientia: adest cæcitas, non est visio: adest invium, non est via: adest mors, non est vita.

C A-